

M/S Løven stampede sig gennem de høje dæmninger, som endnu gik efter de sidste dages storm. Den var paa vej til Bornholm, en lille klippe, som laa i det sydlige Atlanterhav. Den var chartret af en ekspedition, som skulle ned og udforske øens ukendte indre og om muligt fange det uhyre, som efter de indfødtes udsagn skulle leve der.

M/S Løven var en gammel udtjent pram, som skulle have været ophugget, og med besætningen stod det ikke meget bedre til. Den bestod foruden den kvindelige kaptajn Lerche af styrmand Vestergaard, baadmanden "Swenskeren", de to matroser, den lille undersøtsige Hultman og den store bomstærke J. Thomsen. Nede i maskinrummet snorkede maskinmester Færgemann, han havde sit mas med at holde det gamle, rustne maskineri i gang. I køkkenet stod Willy Slagter for de kulinariske retter. Det var retter, men saa som saa med det kulinariske. Til hjælp havde han de to søde kahytjomfruer Jonna og Gurli. Den af besætningen, der havde det letteste job, var skibselektriker Niels Eckert. Hans valgprog var: "Hvorfor lave det idag, som kan udsættes til imorgen". Og saa var der ikke at forglemme skibshunden John. Det kunne ses, at dens forfædre i en fjern fortid havde tilhørt puddelracen, men dette eksemplar burde nærmest betegnes som et gadekryds.

Nede i mandskabslukafet sad ekspeditionens leder, Torben Staamand, og spillede kort med sin næstkommanderende, Formand Anus, og Skorius, døbt Blackmar. Staamand, en middelhøj, fedladet herre sidst i tyverne, skrabede grinende en fed gevinst hen til de øvrige, han havde vundet. Kortspil var en af hans store lidenskaber, saa den, der ville snøre ham i spil, skulle staa tidligt op, og det med at staa tidligt op var hverken Blackmar eller Formanden meget for. Ekspeditionens doktor, Abildgaard, sad og gjorde haneben til ekspeditionens eneste kvindelige deltager, Søster Aeblekind, noget han ikke havde meget held med, mens Rohdehoved og Knurreknægten var i vildt skænderi med Nørøxe, den onde mand, som de kaldte ham. De havde drillet ham med dengang han kom paa arbejde kl. 3 om natten og troede, kl. var 3 eftermiddag, og var der noget, der kunne bringe det onde sind paa kogepunktet, saa var det at blive mindet om det.

Nede i skibats lastrum stod lokkemaden, de skulle bruge til at faa lokket uhyret i fælden med. Det var en ikke særlig stor men overordentlig fed tremmekalv. Nu var den ganske vist blevet lidt smal om livet, den havde lidt alle søsygens kvaler, hvilket da ogsaa tydelig kunne ses bag den.

En tidlig morgen naede man øen. Skipper Lerche sejlede saa tæt ind til kysten som muligt, inden han lod ankeret gaa. De gik straks igang med at lodse ekspeditionens gods og roede det i Løvens redningsbaad ind til øens smalle strandbred, den var mellem havet og de næsten 200 m høje klipperække, der omkransede hele øen. Sent samme dag havde de faaet alt godset i land og besluttede sig til at overnatte paa stranden. Næste morgen tog de foruden reb og talje til at hejse det tungeste gods op med saa meget af de letteste ting, som de kunne bære, og begyndte opstigningen ad en smal sti, som de indfødte havde hugget i klipperøggene. Forst gik Formanden. Det eneste, han bar paa, var et stykke reb, men han var ogsaa hæmmet af den mægtige sø, som hang ud over livremmen. Halvvejs oppe undslap der ham en mægtig vind. "Snus ind brødre", raabte han, "der er vitaminer i luften", og brølende af latter fortsatte han opstigningen. "Gid den onde vil flaa og fortsære dig", gispede den halvkvalte Nørøxe. Hans hoved havde været lige i skudlinjen, saa han fik hele formandens stinkende udblæsning lige i synet. Lidet anede han, hvor nær hans fromme ønske skulle gaa i opfyldelse.

Øen var som en mægtig gryde, hvis bund var dækket af en tæt jungle. Halvvejs nede kom de til en ruin af en gaard, hvor de besluttede sig til at overnatte. Da de var i gang med at rejse teltene, kom en lille sortsmudsket mand ud fra ruinen. "Hvad fanden laver I her paa min jord"? spurgte han. Staamand præsenterede sig og forklarede ham, hvem de var, og hvad deres ærinde var. "Ja, jeg er godsejer

Bernhard", svarede den sortsmudske, "og de to", han pegede hen paa to, som var kommet ud, "er mine medhjælpere. Den lange der, som ligner en, der har været døden nær af en tærende sygdom, hedder Jan, og den lille blegfede med plydskinderne hedder Simon, og jeg er som sagt godsejer Bernhard", sagde han og rankede sin lille stumpe krop. Pludselig lød en snerren og knurren inde fra buskadset. "Hvad er det?" spurgte Staamand. "Naa det, det er bare Røde Alex. Han blev engang bidt af en gal ræv, og siden har han opført sig som en saadan", svarede godsejeren. "Men lad mig give jer et godt raad", fortsatte han, "pas paa at sabelkatten ikke æder jeres tømmekalv. Der holder nemlig saadan en til nede i junglen".

To dage senere var alt klar til fangsten af uhyret, eller King Kong, som de indfødte kaldte den. Fælden var stillet op, og bagest i den havde de stillet tømmekalven, og nu sad de i den maanelyse nat og ventede paa at høre faldlemmen skulle i bag King Kong. Pludselig brød en skærende lyd den stille nat, og de kunne høre, hvordan tømmekalven brølede af skræk. Kort efter blev alt stille. Næste morgen, da de kom ind for at se til fælden, var der kun hovedet tilbage af tømmekalven. Lemmen, som skulle have smækket ned, havde sat sig fast, saa det havde været en smal sag for sabelkatten at slæbe af med kalven. At det var sabelkatten, der havde været paa spil, saas tydeligt af sporene, den havde sat i den bløde jord. "Vi maa have den forbandede kat uskadelliggjort", sagde Staamand, "Hvem melder sig frivilligt til at nedlægge den"? "Det gør jeg", sagde formanden. "Jeg har før nedlagt saadan et eksemplar, saa jeg kan vel gøre det igen". Han saa sig stolt rundt i kredsen. Han hankede op i det lille kortløbede gevær, han rendte rundt med, og forsvandt ind i junglen. Faa timer senere hørte de en rasende hvæs og formandens raab om hjælp. Inden de kunne naa at reagere, kom han løbende ud af skoven blødende fra slemme rifter i ansigtet. Sabelkatten havde naaet at give ham et ordentlig dask af poten. Kun hans hurtighed reddede ham fra værre overlast.

Dagen efter sad de og drøftede, hvad de nu skulle bruge som lokkemad, da Skerius foreslog at bruge det samme som i eventyret om "Skønheden og uhyret". "Du siger sgu noget", sagde Staamand og saa hen mod Søster Aeblekind. Hendes kinder, der nærmest lignede skovfogdens æbler ved høsttid, antog nu nærmest farver som umodne bananer, da det gik op for hende, hvad de mente. Sent samme nat, da King Kong brølede af forventning for ind i fælden for at gribe skønheden, smuttede hun ud mellem træerne, og i det samme faldt lemmen i bag ham. King Kong var fanget. Da de andre kom til stede, var han ved at flaa fælden i stykker. "Giv mig sprøjte og bedøvelsesmiddel", sagde Staamand til doktoren. Doktoren rakte ham den store sprøjte. "Bedøvelsesmidlet mand, skynd dig for helvede, inden han slipper ud". "Det har jeg sgu glemt paa skibet", sagde doktoren. "Saa rend ud og hent nogle flasker whisky, men skynd dig". Da doktoren kom med tre flasker whisky, fyldte Staamand sprøjten med den ravgyldne væske og jog naalen ind i den tykke ende paa King Kong. Han naaede at tømme den, inden uhyret i sit raseri opdagede, hvad der skete. Først da de var begyndt paa den tredje flaske, begyndte King Kong at vise tegn paa svaghed. Da Staamand var ved at suge det sidste af flaskemop i sprøjten, faldt King Kong om som et fældet træ og begyndte at snorke, saa det kunne høres over hele øen. Skibet var lagt til rors, da han vaagnede af sin rus og fandt sig forsvarligt lænket i skibets lastrum.

Under turen tilbage blev King Kong saa tam, at han kunne gaa løs omkring paa skibet, og han lærte at udtrykke sig paa menneskesprog. Og saaledes gik det til, at vi den dag i dag kan høre King Kongs HA-HA-HA runge gennem NCO klubben.